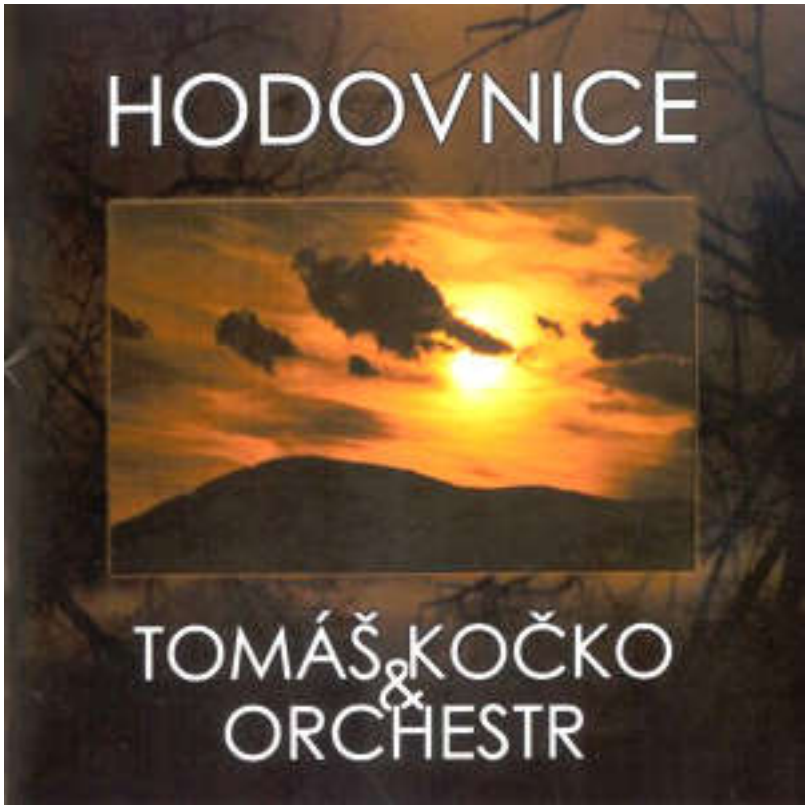
Napsal uživatel Vláďa Šaolín Konopas
Pátek, 04 Leden 2002 01:00

Tomáš Kočko & Orchestr - Hodovnice: *Hodovnice, Morena, Vesna, Čarodějka, Čaruju?, Ze země, Pod májí, V javorových horách, Svatojan, Na loukách, Beltine, Godula -*
celkový čas 52:25 - vydalo Indies Records 2001

Přiznám se, že s povídáním o téhle desce jsem si dával dost načas, a vlastně se mi do něj nechce ani v tuto chvíli. Tohle dílko Tomáše Kočka je totiž natolik úžasné, že i po měsíci intenzivního poslechu v něm nacházím a objevuji stále nové a nové dimenze. A Tomáše Kočka už si sám pro sebe po tomhle výkonu zcela bez diskuze zařazuji po bok takových mistrů svého oboru, jakými jsou například Jiří Pavlica nebo Iva Bittová.

Hodovnice se prý říkalo tajemné hoře, která byla už od příchodu Slovanů do naší země svědkem dávných obřadů a hodů. Jak šly věky, hora dostala jiné jméno - Godula - ale staré

pověry a zvyky zde zůstaly. Tomáš Kočko se tedy odvážně pouští až kamsi do dob počátků křesťanství, aby se i nám pomocí starých lidových popěvků a vlastní fantazie pokusil ono tajemné kouzlo starých dob přiblížit. Konečně, písně s názvy jako například Vesna, Morena, Svatojan nebo Beltine, které na cestě mezi Hodovnicí a Godulou najdeme, mluví samy za sebe.

Ten, kdo by však čekal přísně folkrórní desku, může být překvapen. Mezi instrumenty se zde sice objevují klasické nástroje jako cimbál (Michaela Lipárová), grumle (Tomáš Kočko), flétny (Petra Václavíková) nebo housle (Pavel Hanousek), ale celé kompozici dominuje Kočkova dvanáctistrunná kytara, objeví se zde i didjeridoo a v poslední Godule - představte si to! - dokonce i exotický sitár (Dušan Michna).

A dál: úvodní a zároveň titulní Hodovnice je sice zaranžovaná jako klasická zaříkávačka (zde dostal Tomáš úžasný nápad, aby celou skladbu nazpíval Dětský folklórní soubor Ostravička) se všemi klasickými instrumentálními ingrediencemi, ale už druhá Morena na vás dýchne silně bluesovým nápěvem. Jenže - posloucháte dál a divíte se: ono je to čím dál tím víc "moravské"! Tady se totiž nádherně ukazuje Kočkův skvělý cit pro aranžmá - pokud budete poslouchat celou desku dál, jen stěží se vám podaří uhádnout, kde Kočko vychází z lidových melodií a textů, a kde je autorem melodií, ale i textů on sám. Nakonec se zvědavě podíváte do bookletu a zjistíte, že pod převážnou částí skladeb je skutečně podepsán jen Tomáš Kočko. Hudba je však tak různorodá a texty opravdu tak prostinké a přitom tak silné, že byste to do tohoto relativně mladého člověka ponejprv vůbec neřekli.

Všechny skladby i jejich řazení na mě navíc působily po celou dobu emočně velice silně a bylo jedno, ať už mi hrálo cédéčko v discmanu cestou rychlíkem (a já se rozhlížel po čerstvě zasněžené vánoční krajině) a nebo pražskou tramvají (a já se rozhlížel z okna po výkopech a omšelých staroměstských zdech), či snad doma v klidu před spaním. Ještě navíc jsem k tomu vždycky znovu a znovu oceňoval různé harmonické i rytmické finty, kterých je na celé desce hned několik, a všechny dle mého názoru vrcholně podařené. Tady mě asi nejvíc dostala

mezihra v písni Beltine (mimochodem jedné z nejlepších na albu), kde je do tříčtvrťového taktu náhle vložen jeden takt dvoučtvrťový, navíc v místě, kde si harmonie lehce pohrává s rockovou melodikou. Paráda.

Nad čím ale ještě teď neustále přemýšlím, je to, zda jsem správně pochopil záměr Tomáše Kočka "Hodovnice versus Godula" (ale i kdyby byl můj výklad jen mojí fantazií, vůbec bych se nezlobil). Godula není totiž nic jiného, než znovu nazpívaná a lehce přearanžovaná píseň Hodovnice. Ale pozor: v Hodovnici zpívá dětský sbor - v Godule zpívají dospělí, v Hodovnici zní klasické lidové nástroje - v Godule zní kromě nich také sitár i další (sice wordmusikální, ale) pro nás dříve exotické nástroje, a já si tak říkám: chtěl tím Tomáš Kočko naznačit, jak lidé během věků vyspěli? Má přítomnost sitáru a jiných exotických nástrojů v Godule něco společného s globalizací, která svět v poslední době pohlcuje? Má naoko studenější a přímější ráz Goduly (v porovnání s Hodovnicí, teplou a takovou "naší") naznačit, v jaké šílené a industriální době oproti starověku žijeme? Inu, možná ano, možná ne. Možná je tohle všechno jen výplod mé bujné fantazie. A vám asi nezbude nic jiného, než si Hodovnici pořídit, pořádně se do ní zaposlouchat a napsat mi, jestli jste slyšeli něco podobného, a nebo jestli jsem se prostě jen úplně normálně zbláznil. Ať tak či tak, tuhle desku Tomáše Kočka vám můžu rozhodně doporučit, stojí za to.